उदाहृताया ऋचस्तात्पर्य्यं सङ्क्षेपेण दर्शयति। "न ह वा एतस्यर्चा न यजुषा न साम्नार्थोऽस्ति। यः सावित्रं वेद" इति। ऋगादीनां त्रयाणां वेदानामुक्तरीत्या परतत्त्व वेदनपर्य्यवसायित्वात् विदिते तत्त्वे तत्पाठेन तदर्थानुष्ठानेन वा न किञ्चित् प्रयोजनमस्ति। न हि नद्यामुत्तीर्णायां नावा प्रयोजनं पश्यामः॥

(२४) वेदनीयं स्वरूपं निष्कृष्य दर्शयति। "तदेतत् परियद्देवचक्रम्। आर्द्रं पिन्वमानꣳ स्वर्गे लोक एति। विजहद्विश्वा भूतानि सम्पश्यत्" इति। 'तदेतत्' आदित्यमण्डलरूपं, 'देवचक्रं' देवतारूपं चक्रं सत्, 'स्वर्गलोके', 'एति' सञ्चरति। कीदृशं, 'परियत्' अहोरात्रनिष्पादनाय परितो भ्रमणयुक्तं, 'आर्द्रं' आदित्याज्जायते वृष्टिरिति न्यायेन वृष्टिहेतुत्वाद्रवीभूतं, अतएव 'पिन्वमानं' सर्व्वेषां प्रीणयित्, 'विश्वाभूतानि' स्थावरजङ्गमरूपान् सर्व्वान् प्राणिनः, 'विजहत्' परित्यजन् वर्त्तते, तदीयगुणदोषैर्नलिप्यत इत्यर्थः। 'सम्पश्यत्' साक्षित्वेन सर्व्वान् प्राणिनोऽवलोकयन् वर्त्तते॥

(२५) इत्थं वेद्यं स्वस्वरूपमभिधाय तद्वेदितुस्तत्प्राप्तिरूपं फलं दर्शयति। "आर्द्रो ह वै पिन्वमानः स्वर्गे लोक एति। विजहन्विश्वा भूतानि सम्पश्यन्। य एवं वेद। शूरो ह वै वार्ष्णेयः। आदित्येन समाजगाम। तꣳ होवाच। एहि सावित्रं विद्धि। अयं वै स्वर्ग्योऽग्निः पारयिष्णुरमृतात् सम्भूत इति। एष वाव सावित्रः। य एष तपति। एहि मां